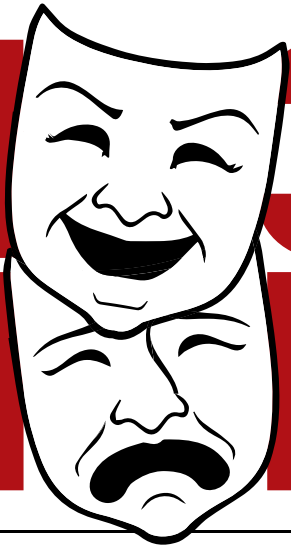

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

МАРТ 2025.

ГОДИНА XXI, БРОЈ 177

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Према мотивима мемоара „Сећања“ Ане Григорјевне Достојевски

ДОСТОЈЕВСКИ - МОЈ ЖИВОТ

Драматизација:
Хаџи Ненад Маричић и Федор Шили

Режија:
Хаџи Ненад Маричић

Премијера: 12. април (20.30) Сцена „Раша Плаовић“

После три године паузе, признати драматург и писац Федор Шили поново сарађује са Народним позориштем у Београду. Након што је 2022. године на Великој сцени, у тандему са редитељем Борисом Лијешевићем, с великим успехом „оверио“ Толстојев класик „Рат и мир“, и овога пута уметнички изазов имао је с још једним великим именом руске драмске књижевности – Фјодором Михајловичем Достојевским. У тандему са Хаџи Ненадом Маричићем урадио је драматизацију за дуодраму „Достојевски - мој живот“ насталу према мотивима мемоара „Сећања“ Ане Григорјевне Достојевски. Премијера је планирана 12. априла на Сцени „Раша Плаовић“ у режији Хаџи Ненада Маричића који је, уједно, и тумач насловног јунака Фјодора Михајловича Достојевског, док је улога Ане Григорјевне поверена Ивани Поповић.

„Веома сам срећан што поново радим у Народном позоришту, увек је част ту радити. Нарочито после *Рата и мира*, што ми је свакако једно од најдражих искустава у позоришту“, искрен је Шили у разговору за „Позоришне новине“.

„И овај пут је реч о једном руском класику, само из другог угла. Изазов *Рата и мира* је био да се књига од хиљаду страна, са неколико стотина ликова, сведе на причу која се може испричати у нека три сата, тако да буде разумљива, а да се ипак не изгуби особеност и суштина тог дела. У

ФЕДОР ШИЛИ, ДРАМАТУРГ ПРЕДСТАВЕ
„ДОСТОЈЕВСКИ - МОЈ ЖИВОТ“

Љубав је човеков најважнији покретач

случају мемоара Ане Григорјевне, изазов је био у стварању драмске радње из дела које је, по својој природи, фрагментарно и састоји се од низа сећања. Заправо, то је и сам назив њених мемоара - *Сећања*“.

Шта је у фокусу приче? Да ли је акценат на специфичним аспектима Аниног живота, као што су њен однос са Достојевским или њен лични развој, или сте желели да прикажете шири контекст времена у којем је живела?

Оно што смо извукли као линију приче у први план ставља однос Фјодора и Ане. У трочинској структури смо желели да сваки чин представља један део њиховог заједничког живота. Први чин се бави њиховим упознавањем и заљубљивањем, други чин живо-

том у Европи и тешкоћама са којима су се суочавали – љубомора, коцкарска завист, личне трагедије..., а трећи чин повратком у Русију, све до смрти Достојевског. Дакле, фокус је на једној у основи мелодрамској причи, кроз коју провлачимо и неке друге теме које су заокупљале Достојевског – пре свега питања политике и вере, али надам се на један у основи ненаметљив начин, јер је њихова љубав била основна прича коју смо хтели да испричамо.

Ана је и те како имала велики значај и утицај на Достојевског, с обзиром на то да су у периоду њиховог заједничког живота настала његова највећа дела...

Да, њен утицај је заиста био велик, у сваком смислу. Морам признати да о томе ништа нисам

знао пре почетка рада на овој представи, то јест пре читања њених мемоара. У том смислу једна од мојих жеља са овом представом је да људи сазнају нешто о тој жени која је била толико значајна у животу Достојевског, а чије су заслуге, чини ми се, недовољно познате. Она је заиста била велика помоћ и велика подршка и у његовом професионалном и приватном животу.

Какав је ваш лични афинитет према Достојевском, по чему је особен?

Свакако је један од мојих најдражих писаца. Једна од мојих највећих жеља у позоришту је да радим неку драматизацију Достојевског. Кад се говори о Достојевском, увек се говори о његовом разумевању психоло-

гије итд., што је све тачно, мада морам да кажем, на нивоу личног афинитета, увек сам волео то што је јако духовит писац. Мислим да се о томе не говори толико, да можда влада стереотип да су те књиге веома мрачне и депресивне – некако и наслови упућују на то: *Злочин и казна*, *Зли дуси*, *Бедни људи*, *Понижени и увређени*, *Записи из мртвог дома*, *Записи из подземља*... али он је заправо врло духовит писац, има сјајног хумора у његовим књигама. Није да је то пресудан разлог зашто су те књиге ремек – дела, али желео сам да искористим прилику да нагласим један аспект његове књижевности која се, мислим, не цени довољно.

У којој мери ова дуодрама даје одговор на жељу сваког заљубљеника у његова дела да се открије, ко је заправо био тај необични геније који је променио светску књижевност својим психолошким романима?

Надам се да ће ова представа успети да нам приближи Достојевског као човека, и у својим добрим, и у лошим, странама. Не у неком сензационалистичком смислу; наравно, напосто нико није савршен, сви имамо мане. Надам се да ће људи који буду гледали представу желети да сазнају више о Ани Григорјевној, па и да прочитају саме мемоаре по којима је представа настала. Пре свега, надам се да смо направили добру представу, која говори о љубави као најважнијем покретачу човека.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУБИЛАРНО ИЗВОЂЕЊЕ ДРАМЕ ЛОРЕНЦА МАРОНЕА У РЕЖИЈИ АНДРЕЈА НОСОВА

Педесете „Ситнице...“

Представа „Ситнице које живот значе“, по истоименом бестселеру једног од најпопуларнијих италијанских писаца данашњице Лоренца Маронеа, у драматизацији Ђорџа Косића и режији Андреја Носова, биће изведена јубиларни педесети пут 30. априла на Сцени „Раша Плаовић“.

Овај комад који говори о љубави, пријатељству и помоћи у чијем фокусу се налази пензионисани књиговођа Чезаре, „старо џангризало“ који пред сам крај живота добија жељу да из корена промени свој карактер, Народно позориште у Београду урадио је у копродукцији са Бео Арт-ом и Центром за културу Тиват.

У подели је све време иста глумачка екипа - Младен Андрејевић (Чезаре), Нела Михаиловић (Росана), Вања Ејдус (Катерина), Душан Матејић (Данте), Нина Нешковић (Ема) и Раде Ђосић (Лео).

После успешне премијере 12. августа 2022. године на 18. фестивалу Пургаторије у Тивту, у септембру су освојена два признања на 9. Фестивалу Нови Тврђава театар – Нели Михаиловић припала је Награда за најбољу женску улогу, а Младен Андрејевић је освојио Награду „Милан Гутковић“.

Након београдске премијере, одржане 18. октобра на Сцени „Раша Плаовић“, уследила су нова признања; у новембру исте године - Награда жирија публике

за најбољу представу на 15. Позоришним свечаностима – „Фестивал победника фестивала“ у Раковици, док је Специјална награда коју додељује жири новинара припала Младену Андрејевићу, који је у марту 2023. године на 49. „Данима комедије“ у Јагодини добио и Статуету „Ђуран“ за најбоље глумачко остварење.

Неколико месеци касније, Нина Нешковић освојила је Награду „Петар Банићевић“.

Публика и стручна критика прихватили су представу у

самом старту са нескривеним симпатијама. Критичар дневног листа „Нова“ Александра Гловацки, између осталог, је написала: „Топла, хумана представа (без и натруха мелодраме), животна, духовита, и све шта већ уз живот иде. Фантастични глумци (...) Гледајте, да вас подсети како је лепо

бити човек. Уз све ружно и тужно што тај човек уме да замеси“.

Сценограф је Дејан Тодоровић, Селена Орб је креирала костиме, музику је компоновао Драшко Аџић, док је Марија Миленковић била задужена за сценски покрет.

■ Р.П.Н. ■

ИГОР ПАСТОР, СОЛИСТА БАЛЕТА
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Увек сам спреман за нове изазове

На сцену Народног позоришта у Београду закорачио је пре деценију и по, као млад, веома талентован и перспективан балетски солиста. Није требало да прође много времена да би, играјући многе значајне и велике улоге из класичног, неокласичног и савременог балета, оправдао и потврдио свој огроман потенцијал и изузетан уметнички сензибилитет. Међу њима су Принц Зигфрид („Лабудово језеро“), Базил („Дон Кихот“), Франц („Копелија“), Петар Пан („Петар Пан“), Евгеније Оњегин („Евгеније Оњегин“), Крцко Орашчић („Крцко Орашчић“), Принц Дезире („Успавана лепотица“), Син („Они“), Влах-Алија („Бановић Страхиња“)... Недавно, почетком марта, том импресивном низу дописао је и улогу Алберта у „Жизели“, једне од најзахтевнијих мушких балетских рола.

„Припреме за представу су протекле инспиративно, радно и одговорно. Захвалио бих се овом приликом својој директној партнерки Софији Матјушенко на стрпљену и професионалном приступу, као и педагогу који нас је припремао - Тамари Ивановић на вољи и мотивацији да на свакој проби извучемо свој максимум“, каже Игор Пастор у разговору за „Позоришне новине“.

Какви су вам утисци после премијерног наступа?

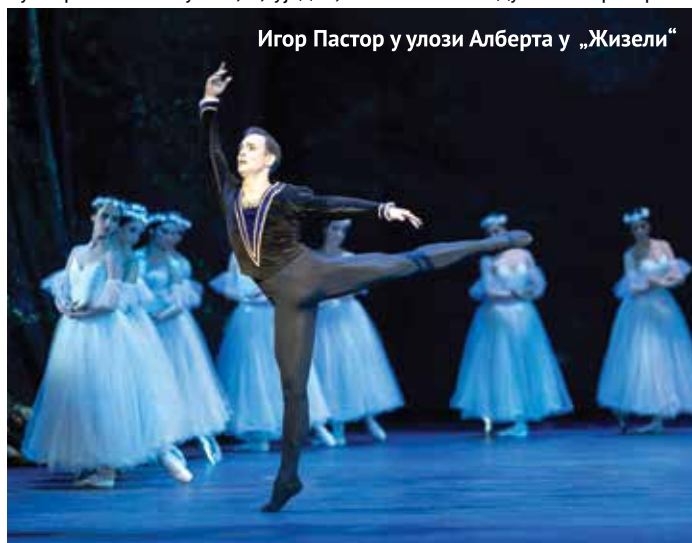
После премијере, 4. марта, осећао сам се заиста срећно, уморно, али и задовољно зато што је публика имала прилику да види и моју интерпретацију Алберта. Балетска професија је интересанта баш из разлога што отвара бесконачне могућности да различитости и техничке деонице усавршавају до последњег момента играчке каријере. Увек кажемо да

може боље и идемо ка том остварењу, тако да верујем да ће свака моја наредна изведба ове улоге бити још боља.

Иза вас је, заиста, велики број улога. Коју издвајате као најдражу?

Свака улога је захтевна на свој начин. Без обзира на то да ли је најмања или највећа, увек, према свакој, требамо да имамо одговорност. Огроман је изазов играти пуно различитих улога, а, уједно,

Технички најзахтевнија је Крцко Орашчић у истоименом балету у кореографији Константина Костјукова. Заиста нам је помрсио конце када је 2014. године постављао представу, јер је за њу потребна огромна физичка и техничка спремност. У *Крцку* су два веома захтевна и дуга дуета који се састоје од великих скокова и тешких ваздушних партнерских

Игор Пастор у улози Алберта у „Жизели“

то је и највеће остварење за играча. Ја сам пронашао своју животну улогу у балетском свету и у њој се осећам опуштено, најслободније и најприродније; то је Базил у *Дон Кихоту*. Та улога одговара мом темпераменту – брза је, покретна и пуна озбиљних техничких деоница, што је мени увек изазов. Притом, не умањујем своју вољу и жељу у изведби улога у другим представама. Дакле, као што рекох, изазов је играти различите улоге, одглумити, интерпретирати дат задатак, чак и онда када није по вашој природи. Зато сам балетску професију изабрао да буде пут у мом животу.

Које улоге сматрате најзахтевнијим у техничком, а које у емоционалном смислу?

подршки... Када је реч о најзахтевнијим емоционалним улогама, то се углавном односи на неокласичне драмске балетске представе из разлога што се све своди на глумачку изведбу и емоцију коју требамо да пренесемо и објаснимо публици. Улога Ленског у *Оњегину* оставила је у мени и мом емоционалном стању најдубљи траг досадашњој каријери. Чувена сцена двобоја је била велики изазов да интерпретирам тачне глумачке емоције, јер је публици требало послати тачну поруку стања и осећања тако тужне и трагичне приче између двојице пријатеља.

Који тренутак у досадашњој каријери сматрате кључним за свој уметнички развој?

Изазов за сваког балетског играча је одиграти што већи балетски репертоар. Такође, неопходно је имати континуитет рада, да усавршавају технику, истражујете уметничке интерпретације и да имате пун фонд месечних представа. Дакле, за сваког играча, па тако и мене, кључ успеха и развоја у сваком аспекту балетске професије је непрестани рад у сали и велики број представа на месечном нивоу. Само у таквим околностима можемо са сигурношћу да изађемо на сцену и улогу донесемо на најбољи начин.

Балет је, заиста, изузетна и посебна уметност која, кроз музику и покрет, одушевљава и изазива емоције као ретко која друга уметност. Шта балет значи вама, односно шта вам је, свих ових година, лично донео?

Балетска професија је, другачије речено, дисциплина. У том смислу, топло бих препоручио сваком детету да се упише на било који вид плеса. Одговорност, задатак, мишићна активност и изградња здравог живота су вредности које се уче од малих ногу. Балетска професија баш то пружа обликујући људе да свој живот третирају циљно и са одговорношћу. Сигуран сам да ме је плес обликовао и направио човеком какав сам данас; у свом приватном и пословном животу сам одговоран, радан, корачам кроз живот дигнуте главе и увек

сам спреман за нове изазове, победе и остварења.

У Балету Народног позоришта у Београду, у којем сте тренутно први солиста, ангажовани сте од 2010. године...

Да, ово је моја 15 сезона у Балету Народног позоришта у Београду. Иза мене је велики број представа, гостовања, путовања... Велико искуство носим са собом и верујем да ме чека још много изазова и остварења. Очекујем и статус првака с обзиром на то да већ пуних 12 година у оквиру целокупног репертоара интерпретирам главне, првачке улоге. Верујем да ће на тај начин бити награђен мој рад, труд, пожртвованост и одговорност према овој професији.

Играте целокупни репертоар од класичног, неокласичног до савременог балета. Који су, по вашем мишљењу, кључни елементи које балетски играч мора да разуме када интерпретира све ове стилове?

Играч, пре свега, мора да буде свестран. Да би интерпретирао добро класичан балет, који је најтежи, мора да игра и савремени, неокласични балет. Понављам, балетска професија пружа пуно могућности, играчи немају границе у покрету, поготово данас када је балетска професија толико напредовала и еволуирала да се класичне представе интерпретирају са много мекшим, модернијим стиливима горњег дела тела. Кључни елементи за који год правац су константно усавршавање, истраживање покрета и сопствених могућности.

Какви су вам планови у неком будућем периоду?

Балетска професија кратко траје и, из тог разлога, играчи који желе да остану у њој едукују се и проналазе себе у другим изазовима као што су кореографија или педагогија. У улози кореографа сам се опробао 2021. године када сам урадио своју прву представу - *Седам смртних грехова*, изведена на Великој сцени Народног позоришта у Београду. Било је то једно велико и дивно искуство, и за играче и за мене. Такође, интересује ме и педагогија; недавно сам отворио свој плесни студио где малишане учимо њиховим првим балетским корацима. Верујем да ми будућност доноси још много лепих и узбудљивих изазова, како на играчком, тако и на кореографском и педагошком пољу.

■ Микојан Безбрадица ■

Поводом Светског дана позоришта, уметничка директорка Дrame Народног позоришта у Београду Молина Удовички Фотез поручује: Током година короне често сам говорила „после куге је дошла ренесанса“. Тако се и догодило у нашем Народном позоришту. Публика се вратила у гледалиште и распродавале су се карте за оперске, балетске и драмске представе у року од неколико дана. Препуна су била гледалишта свих београдских позоришта. Драмске представе Народног позоришта у последње три године су учествовале на свим релевантним фестивалима у земљи и региону и донеле својој кући скоро сто угледних позоришних награда. Тако нешто се никада раније није догодило. Ренесанса. Током последње три године, свакомало бих рекла, најчешће у разговорима са писцима и редитељима, да 21. век ставља нове вредности пред свакога од нас, пред сваког човека. У својој поруци за Светски дан позоришта редитељ Теодорос Терзопулос каже: „Свеприсутан осећај страха од Другог, другачијег, страног, доминира нашим мислима и делима“, а завршава поруку речима да је потребно да изађемо из „вишеструке диктатуре савременог средњег века“. *Historia magistra vitae est*. Мрак Средњег века осветлили су и растерали Хуманизам и Ренесанса. *Humanus* значи човечан, људски, човекољубив. Чини ми се да су нам неопходни дневни сусрети са самима собом да бисмо чули шта је нашој души потребно, да бисмо постајали свакодневно бољи у односу на себе од јуче и да би свако себи осветлио пут на коме никада није крив Други. То је пут којим се иде стрпљиво и упорно да бисмо страх у нама заменили љубављу према свима и свему, да бисмо постали истински човекољубиви. Хуманизам. Тога у Позоришту већ има. Када се глумци на сцени повежу између себе и играју за Другог, играју за заједничку представу (свој целовити мали свет у том тренутку), тада се природно повежу и са публиком у гледалишту што се све заједно зове „магија театра“. Због те магије позориште опстаје упорно и стрпљиво кроз разне друштвене недаће већ више од два и по миленијума! Највећи позоришни писац свих времена, где чуда из доба ренесансе, Вилијам Шекспир у својој чувеној трагедији „Хамлет“ је написао: „Какво је ремек-дело човек! Како је племенит умом! Како неограничен по способностима! Како је у облику и покрету складан и целисходан! Како је изразом сличан анђелу! Како по мудрости наличи на Бога - украс света - узор свега живота!“ На иницијативу Међународног позоришног института (ITI), од 1961. године, широм света обележава се Светски дан позоришта, 27. март. На тај дан позоришта у свету, национални центри Међународног позоришног института и читава међународна позоришна заједница организују разне позоришне манифестације, од којих је најважнија традиционална међународна порука коју, на позив Међународног позоришног института, увек пише позоришна личност светског угледа. Аутор овогодишње поруке је грчки редитељ Теодорос Терзопулос.

Р.П.Н.

Представа „Централа за хумор“, по тексту Ђорђа Косића и у режији Оље Ђорђевић, премијерно је, с великим успехом, изведена 22. марта на Сцени „Раша Плаовић“ Народног позоришта у Београду.

Најновији текст вишеструко награђиваног младог писца и драматурга Ђорђа Косића, настао на основу документарне

лекцију. Чврсто сам уверења да је оно што људе враћа позоришту првенствено потреба за причом – за људским судбинама и разумевањем механизма који их покрећу, било да су они лични, друштвени или историјски. Критичко мишљење се развија кроз постављање питања, а не наметање одговора“, сматра Ђорђе Косић.

Драматург Јефимија Секуловић, костимограф Марија

било исправно играти представе за време окупације. И данас нас искључивости са свих страна и уверење у сопствену правичност до те мере заслепљују, да се, без икаквих проблема, лако окрећемо против оних који су нам до јуче били блиски. Време је за рехабилитацију Цветковића и Танића, али време је и за комплетну рехабилитацију наше свести“, сматра Оља Ђорђевић.

НОВА ДРАМСКА ПРЕМИЈЕРА: „ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР“ Узбудљива прича о положају глумца у времену кризе

грађе, бави се стварним догађајима и личностима у окупираним Београду током Другог светског рата.

Главни јунаци ове трагикомедије су популарни глумци Народног позоришта тог времена Александар Цветковић, Јован Танић, Љубинка Бобић, Жанка Стокић, Никола Поповић и Мирко Милисављевић. Неки од њих, паралелно су играли и у „Централу за хумор“, позоришној трупаци која је изводила водвиље, скечеве, хумористичке и вокалне нумере за пуку забаву публике у периоду пред и током окупације Београда у Другом светском рату, а због тих ангажмана суђено им је у новембру 1944. године.

„Историјска прича о тим људима, односно о положају глумца у времену кризе је сама по себи узбудљива и тиче нас се свих; она је наше историјско наслеђе из једног од најмрачнијих периода на овим просторима. Нисам желео да намећем било какву експлицитну поруку. Публика није неучка и не долази у позориште да добије моју или било чију

Марковић Милојев, сценограф Љубица Петровић/ асистент сценографа Јасна Сарамандић, композитор Ирена Поповић, кореограф Андреја Кулешевевић и Љиљана Мркић Поповић која је обликовала сценски говор, потписују се као уметнички тим овог позоришног дела у којем су улоге додељене Радовану Вујовићу (Александар Цветковић), Милошу Ђорђевићу (Јован Танић), Јовану Јовановићу (Никола Поповић), Вањи Милачић (Жанка Стокић), Павлу Јеринићу (Мирко Милисављевић) и Сузани Лукић (Љубинка Бобић).

„И данас се може водити полемика око тога да ли је

Драматург Јефимија Секуловић истиче да је представа саткана кроз сећања два главна лика и глумца Јована Танића и Александра Цветковића.

„Структура сећања са собом носи амбивалентну хронолошку димензију, која диктира динамику између драмског и комичног у комаду, тиме поткрепљујући своју симболику и постављајући нам питање – шта је требало учинити у том тренутку? Аутор нас наводи тактилно да осетимо пунокрвност ликова који су заиста постојали и морали да у страху бирају позорницу или мрак – пун стомак или рат“.

■ Р.П.Н. ■

Сваком новом улогом, како на позоришној сцени, тако и пред камерама, очаравана широком лепезом свог раскошног талента. Иако релативно млад, овај тридесетдвогодишњак у маниру искусних мајстора глуме успева да јунацима које тумачи удахне аутентичност и емоционалну дубину, остављајући подједнако снажан утисак на публику и стручну критику. Изузетну способност да се трансформише и с лакоћом препозна унутрашње дилеме свог лика показао је и ових дана тумачећи улогу Николе Поповића. Реч је о некадашњем глумцу Народног позоришта у Београду, једном од шесторо јунака представе „Централа за хумор“, по тексту Ђорђа Косића и у режији Оље Ђорђевић, која је премијерно изведена 22. марта на Сцени „Раша Плаовић“. Од потчињеног, ненаметљивог и прилично опрезног драмског уметника до надмоћног, ригидног партизанског комесара, Јован је остварио слојевиту и уверљиву карактеризацију свог лика показујући доследан, прецизан и тачан глумачки језик зачудне унутрашње концентрације и снаге.

„Централа за хумор“, инспирисана стварним догађајима и личностима у окупираном Београду током Другог светског рата, је ратна трагикомедија која отвара многа питања...

Прво читање комада наметнуло је питање: Ко је овде у праву? Мислим да нас је господин Косић дефинитивно ставио на тежак задатак. Сјајно је бранио и једну и другу страну и тиме нам дао добар простор за игру. Верујем да ће пресуду донети публика. Сумњам да ће одлука бити једногласна.

Јунаци комада су велика глумачка имена Народног позоришта тог времена - Александар Цветковић, Јован Танић, Љубинка Бобић, Жанка Стокић, Мирко Милисављевић и Никола Поповић. До каквих сте сазнања о њима, као и свом лику, дошли „копајући“ по разним архивима?

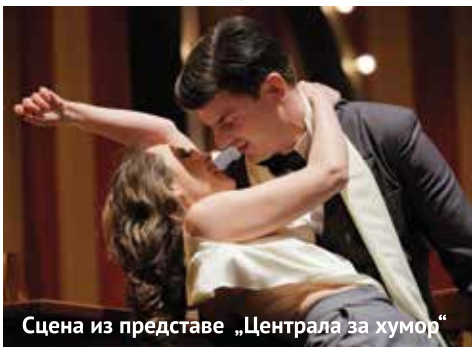
Чињеница да су ти људи заиста ходали ходницама Народног позоришта ставила је пред нас одређену дозу одговорности. О Николи Поповићу нисам знао много пре самог почетка процеса. Током рада на представи сазнао сам да је био изузетно образован човек, човек који је имао своје идеале и следио их. Ти идеали одвели су га и на ратиште где је провео дуге четири године. Вратио се као један од ослободилаца Београда и одлучио да казни све оне који се, по

његовом мишљењу, нису понашали у складу са ратним околностима. Посебно се устремљивао на своје колеге глумце.

Које дилеме су вас посебно мучиле, „прогањале“ док сте проналазили сценска решења за одсликавање свих нијанси његове комплексне личности?

Као и пред сваки позоришни процес јавило се оно чувено питање: Да ли ћу ја ово моћи? Редитељка и њени сарадници, глумачка подела пуна дивних и даровитих колега, учинили су рад на овој представи лаким. Играти,

Сцена из представе „Централа за хумор“

условно речено, негативца док су сви остали духовити и шармантни није нимало захвалан задатак. Срећом и писац је био присутан на пробама, па смо све те нерешиве дилеме отклонили током првих неколико читања. Онда нам је само преостало да се препустимо рукама веште редитељке и створимо живот на сцени.

Тешко време ствара дилеме у сваком људском бићу, а тананост глумачког бића још тежа питања поставља себи у таквим временима. Ваш јунак је беспоговорно био против тога да се током окупације Београда у Другом светском рату играју представе. Да ли „музе треба да заћуте док топови грувају“, односно да ли је или није било исправно играти представе за време окупације?

Никола Поповић у једном тренутку представе каже: Дужност глумца у националном позоришту је

да се бави озбиљном уметношћу, а не неким пучким баљезгаријама ниског укуса. Мислим да је та његова реченица заправо одговор на оно шта он уради после. Никола је осудио колеге због играња лаких комада и ратног профитерства. Постоји податак да су зарађивали по тридесет просечних плата месечно. Упркос томе, мислим да су радили племениту ствар. Увеселавајући су наш народ у тешким временима. Доносили смех и радост онда када је то готово било немогуће и замислити. На сцени се борили, својим најубојитим оружјем. Талентом. Нису заслужили крај какав су добили. Ипак, то што се приватно не слажем са Николиним одлукама, не значи да их на сцени нећу бранити до краја.

У преплитању ратне и позоришне стварности, поставља се питање - шта је за осуду у околностима у којима је живот потрошна роба, и ко уопште има право да доноси ту пресуду?

Сматрам да уметност треба да се бави овим темама, јер отвара простор за дискусију и разумевање. Међутим, моралне пресуде о ратним догађањима не могу бити једноставне, јер су саме ситуације исувише сложене. У крајњој линији, питање ко има право да донесе пресуду је и питање за друштво, а не само за уметника. Позориште, дакле, треба да постави питања, а не нужно да даје и одговоре.

Ко заборавља, осуђен је да понавља исте грешке. Колико је важно да се и у данашњем времену проговара о темама којима се Ђорђе Косић бави у овом комаду?

Ако заборавимо лекције из прошлости, лако ћемо поново склизнути у исте грешке – било да је реч о злоупотребама моћи, корупцији или игнорисању друштвених неправди. Косићев хумористички приступ није само алат за забаву, већ функционише као механизам

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ – ГЛУМАЦ НИКОЛА ПОПОВИЋ
У ПРЕДАВИ „ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР“

Моралне пресуде о ратним догађањима не могу бити једноставне

Никола Поповић (1907–1967) био је глумац и филмски редитељ. Каријеру је започео у Позоришту народног ослобођења а у Народног позоришту у Београду дебитује 1924. године. По ослобођењу Београда 1944. године као комесар привремене управе Народног позоришта оспособљава бомбардовањем оштећену зграду и обнавља глумачки ансамбл. Режирао је прве игране филмове као што су „Живеће овај народ“ и „Мајор баук“ и глумио у око педесет домаћих остварења.

и научио сам да их не схватам превише лично. Уместо да се браним, трудим се да размотрим шта могу да научим из њих. Није ствар у томе да се уклопим у туђа очекивања, већ да се фокусирам на то шта ја могу да побољшам. Да заборавим его и прихватим критику као алат за раст.

На сцени матичног Народног позоришта тренутно играте у шест представа, а као гост наступате и на другим сценама. Које вам је најважније искуство или тренутак у позоришту у току досадашње каријере?

Улога Магдафа у представи *Magbet* је била прва прилика у Народног позоришту. И некако је урезана као важна прекретница у мојој каријери. Означила је почетак важног поглавља у мом животу. Народно позориште је сада моје матично позориште и изузетно сам срећан због тога.

Осим у позоришту, с великим успехом играте и на филму и телевизији где сте, такође, остварили више значајних улога. Да ли позориште омогућава глумцу већу креативност и слободу у интерпретацији улога него филм или ТВ?

Од почетка студија смо некако усмеренији на позориште. Позориште свакако јесте база, али не волим ту врсту одвајања филма и позоришта. Мислим да ако добра прича дође у руке вештог редитеља, медиј кроз који ће он испричати постаје неважан. Зато мислим да и филмски и позоришни процес могу бити подједнако креативни, уколико их воде квалитетни уметници.

■ Микојан Безбрадица ■

критичког преиспитивања, подстицајући публику да препозна како се историјски и морални обрасци понављају кроз време. У том смислу, комад поставља важно питање: да ли смо, као друштво, способни да учимо из прошлих грешака, или ћемо се, под утицајем колективног заборавља, поново кретати у истом кругу, изнова проживљавајући исте трагедије и неправде?

„Централа за хумор“ припада трагикомедији, вашем омиљеном жанру...

Да. Трагикомедија јесте мој омиљени позоришни жанр. Она нам даје дозволу да будемо искрени у том препознавању, да се не стидимо својих несавршености, него да их прихватимо, па чак и да се кроз њих насмејемо. На неки начин, она нас тера да се запитамо – зашто бисмо озбиљно приступали свему, кад живот, у својој суштини, никада није потпуно озбиљан?

У сваком стваралачком позоришном процесу, поред стручне критике, важна је и улога публике. Каква су ваша искуства у вези са тим?

Публика је та која позоришту даје живот. Говорити о позоришту без публике је бесмислено. Што се тиче критика, критике су део посла

Сваки тон у њеном раскошном сопрану носи не само снажну емоцију и искреност, него и техничку савршеност, беспрекорност својствену само уметницама посебног талента. Без обзира на захтевност било које улоге из њеног богатог репертоара, на сцени ће је увек дочарати са изузетном лакоћом и грациозношћу, стварајући савршену равнотежу између технике и израза. Таква је и њена најновија рола – Леила, главна јунакиња популарног Бизеовог дела „Ловци бисера“, прве овосезонске премијере Опере Народног позоришта, одржане прошлог месеца под диригентском управом Александра Којића и у режији Даријана Михајловића.

„Лејла је дивна улога за сопран, пре свега захваљујући генијалности човека који је 1838. године крштен као Александар Цезар Леополд. Лејла је несвакидашња или ако хоћете интригантна у смислу карактера њеног лика, будући да је реч о свештеници. Но, ни сам Бизе није желео овакав либрето, који су му према тематици књиге Октава Сашоа *Острво Цејлон и његова чуда природе* задали Мишел Каре и Ежен Кормон“, каже Снежана Савичић Секулић за „Позоришне новине“ и напомиње да певачки гледано, односно слушано, та улога није захтевнија од многих других које је до сада отпевала.

„Богато искуство допринело је томе да се осећам сасвим растерећена и без стреса да ли ћу донети тај лик онако како се то од мене увек очекује. Публика је навикла на највише уметничке домете, тако да, нескромно мислим, ни овом приликом их нисам изневерила или разочарала. Вечни мотиви љубави, искреног пријатељства, дате речи и обећања, жртве, саосећања, борбе и постојаности, одустајање од било какве предаје – чине и ову улогу, а исто тако и целу оперу таквом да никога не оставља равнодушним. Мислим да ће сваки човек, који ово дело можда није чуо, ако ништа друго, због саме лепоте музике пожелети да је чује изнова.“

Мелодије из опере „Ловци бисера“ су карактеристичне за Бизеов музички језик; неке од њих често се цитирају у филмовима, а изводе се и у бројним инструменталним обрадама. Међу тим „бисерима“ посебно се издваја и арија Леиле из другог чина...

Ова опера је привукла пажњу публике тек после успеха опере *Кармен*, која је испрва лоше прихваћена 1875. године приликом премијере. Петар Иљич Чајковски је прорекао 1883. године да ће *Кар-*

мен, за свега десет година постати најпопуларнија опера на свету, што се већ 1904. остварило тиме што је већ хиљадити пут изведена само у Паризу. На крилима те славе, пробужено је интересовање за *ране радове* Жоржа Бизеа, који је *Ловце бисера* написао за свега три месеца у својој 24 години живота. Можда су најпопуларније арије заправо нестваран дует Надира и Зурге, као и чувена Надирова арија *Je crois entendre epope*, док прва сопранска арија има изражен колоратурни карактер, испуњена је бравурозним пасажима, изобилује високим тоновима и захтевним каденцама. Друга арија на тренутак зазвучи као Микаелина арија из касније *Кармен*. Лејла искрено понире у своја осећања према Надиру, која се попут мора таласају, а будући да је свештеница која је већ положила строге завете, сањарећи признаје себи да јој *надиру* мисли о Надиру. Буди је његов глас из даљине, који она одмах препознаје, а будући да Надира искрено воли, спремна је да свој живот жртвује како би сачувала његов. Бизе је богатством хармонија, које се валовито преливају, на изузетан начин представио Лејлину женственост, осећајност, рањивост – све упаковано у бисерну лепоту сопранске улоге којој сам се искрено посвети-

ла и препустила, допустивши музици да она учини своје.

Ускоро, после пет година паузе, на редовни репертоар Велике сцене враћа се Вердијев оперски драгуљ „Риголето“. У тој продукцији, од премијере у јуну 2001. године, све време певате улогу Ђилде, једну од три главне роле тог ремек-дела компонованог по драми Виктора Игоа „Краљ се забавља“, а на либрето Франческа Пјаве. Да ли се, свих ових година, нешто променило у вашем приступу том лику?

Тај драгуљ је *као с неба* спуштен у моје руке још док сам била студент, дакле на самом почетку моје певачке каријере – чије вредности, али ни тежине испрва можда нисам ни била свесна. Као што народ каже: *Шта зна дете шта је 100 кг?* Испоставиће се касније да је управо ова улога можда најважнија у мом певачком сазревању. Ђилда је чедно биће, неискварена девојка чију доброту је могуће доживети када у вама постоји тежња ка нелицемерном добру, ка суштинском смислу, ка нерполозној истини и вечној љубави... Заправо, не могу ни да побројим све важне награде и лепе догађаје који су уследили управо због те улоге, која ме је одвела чак и у Милано, па све до Лондона... Надајући се да не звучим нескромно,

могу да кажем да Ђилду певам са истим оним младалачким жаром чак и после четврт века – што делује запањујуће – али, моји драги студенти имају прилику да се лично увере колико се може трајати, само под условом да на исправан начин примењујемо технику певања. Једноставније речено, континуитет моје улоге траје готово онолико колико они имају година.

Легендарна оперска дива Монсерат Кабаље, једном приликом, пре неких петнаестак година, назвала вас је „сопраном анђеоског гласа“...

Сваки поштен и према себи искрен уметник никада није – и не сме бити – до краја задовољан својом изведбом, својим делом, својом сликом, речју, изразом... Ипак, лепа реч легендарне и светски признате диве, жене која је пленила својим очаравајућим духом а не само гласом, значи ми пуно. Сећање на тај наступ је пуно искушења о којима мало ко зна – да сам се тог јутра, због прехладе, пробудила без гласа, са интонацијом која је била ближа мушком гласу, а не мом који је требао те вечери да *заблиста* и да одговори таквом изазову да наступим са дамом каква је Монсерат. Хвала Богу што је то све прошло заиста лепо и остаје ми као незаборавна успомена.

Монсерат је била позната по својој посвећености уметности и техничкој перфекцији. Да ли сте од ње, можда, усвојили неке вредности и савете које примењујете у свом раду?

Монсерат Кабаље, уметница која је цео свој живот, да тако намерно кажемо – *положила на олтар уметности*, била је и остала узор многима који теже ка перфекцији, која ју је красила, као и по броју улога које је бриљантно певала. Оно што је такође својствено и тачно у вези са њој и њеним певањем, јесте да је она све певала чистог срца, гласом који милује душу, без претензија да засени било коју од певачица тог времена или претходних генерација... Данас се многи *гребу о туђу славу* или како то наш народ лепо каже – *ките туђим перјем*, али желим да кажем, као

Улогу Ђилде у „Риголето“ пева све од премијере 2001. г.

неко ко је стварно наступио са њом и када поново погледам снимак тог концерта, да је од ње најбоље усвојити њену детињасту спонтаност на сцени, искрен и пријатељски однос према публици којој не показујете своју величину, већ, напротив, желите да учините нешто лепо за њих; да им из ризнице свог срца изнесете најлепше осећаје које претачете у тананост гласовног израза. Мој муж зна да каже, пошто не рекох много за комплименте, да када га нешто баш дотакне у мом певању, да је то била *операција на отвореном срцу*. Дакле, начин како тежити савршенству да некоме дотакнемо срце, без умишљања да ћемо икада стварно постати савршени, а опет и без малодушја што ћемо једног дана уступити место млађима који долазе иза нас. Идеално је да нађемо начин како стечена знања предати наследницима – што се трудим да пренесем пре свега својој деци,

сину и ћерки – који су обоје изузетно природно надарени али и музички писмени.

Вашу веома успешну уметничку каријеру прате и значајни педагошки резултати које сте остварили предавајући годинама на Академији умјетности у Бањој Луци, као и на Факултету савремених уметности у Београду. Који су неки од најважнијих тренутака или искустава током досадашњег периода?

Педагошко искуство чини укупно 17 година моје каријере. Наравно, мој рад са младим уметницима је и ван званичних институција нешто што ми чини задовољство. Непроцењиво је важно да стечена знања и велико искуство са свих домаћих и светских сцена поделите са онима који су жељни да нађу своје уметничко место под сунцем. Многи

олету“
време,
године

од њих су успели да остваре завидне резултате и да свој живот испуне оним чему су и посвећени, а то је уметност певања. Већина мојих студената суто умеће оживели – дакле сами су на сцени доживели и преживели све оно што смо са пуно узајамног поверења и несебичне подршке заједнички тражили као њихов јединствен израз. Радујем се њиховим запаженим успесима, изграђеном самопоуздању које је потврђено каријерним успесима. Било је симпатичних тренутака, наравно и суза, одустајања, превеликих амбиција, нереалних очекивања – некада и притисака

родитеља, али, све се то превазилазило на целисходан начин: да човек схвати да ли је он за уметност, будући да уметност јесте за све – али нису сви способни да сав живот свој посвете њој. То је, рекла бих, ипак дар Божији, али уз много рада и одрицања, а заправо нелицемерне посвећености целокупног нашег бића и личности мени најлепшој уметности – оперском певању.

Опера може бити снажан емотивни катализатор, али и извор инспирације и рефлексије, који у сваком појединцу буди нешто јединствено. Шта, у том смислу, побуђује у вама?

Знате ону реченицу који искрени љубитељи музике кажу, најчешће после првог наступа: *Музика је мој живот*. Иако то код тих почетника симпатично звучи, иако је вероватно немогуће да се тако нешто тврди одмах после првог појављивања пред публиком, можда бих данас могла да

кажем, да, опера јесте нераскидив део мог живота. Такође могу рећи да сам се у музику заљубила *на прво слушање* још као дете, иако сам соло певање почела да учим тек са 22 године. Била сам толико надахнута опером да је са мојих 25 стигла она горе поменута прва велика улога о којој сам већ пуно говорила – Ђилда из Вердијевог *Риголета*, и то на Великој сцени Народног позоришта у Београду. Још од тадашњих, првих корисних тахикардија, то јест такозване *позитивне треме*, и данас, када наступам на сцени, размишљам о томе колико ту срца истовремено, синхронизовано куца очекујући да доживи ону *операцију*, жели да их ви нежно дотакнете и гласом оплемените, да их обрадујете и надахнете за сваку њихову даљу борбу... Нарочито што ви на сцени никада нисте сами. То је заједничко дело, жив догађај, који се у тишини помно прати, а тек на крају награђује громогласним аплаузима, који све нас уметнике који смо учествовали у једној представи, чини испуњенима и радоснима што су седмице и месеци напорног рада уродили таквим плодом и адекватним признањем.

Како као искусна и остварена уметница размишљате о будућности опере? Пред каквим би изазовима и могућностима, у контексту технолошких промена и нових начина продукције, могли у неким наредним годинама и деценијама да се нађу оперски уметници?

Искуство стечено кроз две и по деценије активног учешћа на оперској сцени Србије, региона, Европе и света чини да све велике друштвене промене доживљавам као дух новог доба, који неминовно утиче и на уметност као такву. Тумачења оперских либрета бивају осавремењена, сценографије се стављају у неке сасвим нове контексте – можда некада и претерано слободно или промашено, али је реч о људским осећањима одвајкада иста. Човек је биће жељно истинске љубави која тежи Вечности. Можда могу рећи да више нагињем традиционалном извођењу оперских наслова, јер је чување тог духа у ствари сведочанство прошлих времена када се неговала свест о ономе што је добро и лепо. Све оно што је ново, не мора да значи да је боље – а већ сутра може бити старо. Дакле, оно што је заиста лепо и добро, остаће непролазно и увек вредно. Надам се да ћемо, упркос свим осавремењавањима и убрзању времена, наћи начин да сачувамо лепоту уметности.

■ Микојан Безбрадица ■

У МУЗЕЈУ НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА АУТОРА ДРАГАНА СТЕВОВИЋА

Пучинијеве хероине на сцени Народног позоришта

не отворена оперска сцена у Народног позоришту), потом следе „Тоска“ и „Боеми“, са премијерама и премијерним обновама.

Изложба „Пучинијеве хероине на сцени Народног позоришта“, аутора Драгана Стевовића, отворена је 13. марта у Музеју Народног позоришта у Београду.

Поставка обухвата преглед главних женских ликова у операма славног италијанског композитора од настанка Оперe Народног позоришта 1920. године до данас.

На основу доступне грађе, посетиоци могу да виде сталне чланице нашег ансамбла у различитим поставкама Пучинијевих дела на сцени националног театра.

Стевовић објашњава да су у Народног позоришту, у периоду од 105 година, који изложба обухвата, одиграна скоро сва Пучинијева дела.

Према његовим речима, најизвођеније и најдугочечије су „Мадам Батерфлај“ (којом је 11. фебруара 1920. годи-

не отворена оперска сцена у Народног позоришту), потом следе „Тоска“ и „Боеми“, са премијерама и премијерним обновама. Као посебну занимљивост, Стевовић истиче податак да је „Тоска“ пола века, од 1945. до 1995. године све време била на оперском репертоару београдског националног театра, као једна представа, са редићким потписом Бранка Поморишца и бројним уметницима који су били део те вишедеценијске продукције.

У међувремену, урађене су још две поставке тог ремекдела оперске уметности – 2005. и 2014. године, која је и даље на репертоару.

Када је реч о „Мадам Батерфлај“ и ту постоје два занимљива податка; поставка премијерно урађена 1945. године, такође у режији Бранка Поморишца, била је на репертоару пуне четири деценије, да би 1985. године била урађена нова представа, у режији Дејана Миладиновића, која је још увек саставни део актуелног оперског репертоара Велике сцене.

Стевовић наглашава да се, припремајући изложбу, одлучио само за главне улоге из Пучинијевих опера.

„Када је реч о *Боемима*, ту су се нашле две доминантне јунакиње - Мими и Мизета. Што се тиче других Пучинијевих опера, углавном се ради о насловним улогама: *Тоска*, *Батерфлај* (Ћо-Ћо Сан), *Манон Леско*, *Сестра Анђелика*. Прошао сам кроз све архиве и материјале од 1920. до 2025, уз велику помоћ Музеја позоришне уметности Србије и Истраживачко-документационог центра Народног позоришта. Посетиоци у оквиру изложбе могу да виде и костим *Тоске* који нам је уступила Радмила Бакочевић (у којем је наступала и у чувеној *Скали* у Милану), капицу *Мими* и свећу с којом улази у првом чину, као и неке друге реквизите. Поставка обухвата фотографије и плакате с премијера, а посвећена је само сталним чланицама Народног позоришта“, каже Стевовић, аутор поставке и директор Музеја Народног позоришта.

Овом изложбом, која ће бити отворена до краја априла, Народно позориште у Београду обележава јубилеј стогодишњице смрти Бакома Пучинија (1858-1924).

■ Р.П.Н. ■

АПРИЛ 2025.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СРЕ.	02. ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ЧЕТ.	03. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	04. ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића - титловано на енглески	од 19.30
СУБ.	05. БОЕМИ опера Ђакома Пучинија	од 19.00
НЕД.	06. МИСТЕР ДОЛАР комедија Бранислава Нушића	од 19.30
ПОН.	07. МАЈСТОР И МАРГАРИТА драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
УТО.	08. БАНОВИЋ СТРАХИЊА балет на музику Ивана Илића	од 19.30
СРЕ.	09. SPELLBOUND Рим FORMA MENTIS Јакопо Годани ЂЕРКЕ И АЊЂЕЛИ Мауро Астолфи у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
ЧЕТ.	10. SPELLBOUND Рим FORMA MENTIS Јакопо Годани ЂЕРКЕ И АЊЂЕЛИ Мауро Астолфи у оквиру Београдског фестивала игре	од 20.00
ПЕТ.	11. „АКТУЕЛНО У ОФТАЛМОЛОГИЈИ X“ симпозијум у организацији Удружења офталмолога Србије и Клинике за очне болести КБЦ Звездара	од 10.00
ПОН.	14. ДЕРВИШ И СМРТ Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
УТО.	15. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СРЕ.	16. ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ЧЕТ.	17. КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
УТО.	22. ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПЕТ.	25. МАЈСТОР И МАРГАРИТА драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
СУБ.	26. КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија	од 19.00
НЕД.	27. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
ПОН.	28. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
УТО.	29. БАЛЕТСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ поводом Светског дана игре	од 19.30

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

10. 04. ТУРАНДОТ опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

УТО.	01. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
СРЕ.	02. ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР драма Ђорђа Косића	од 20.30
ЧЕТ.	03. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ПЕТ.	04. НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
СУБ.	05. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30
НЕД.	06. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ.	12. ДОСТОЈЕВСКИ - МОЈ ЖИВОТ / ПРЕМИЈЕРА дуодрама према мотивима мемоара „Сећања“ А. Г. Достојевски	од 20.30
НЕД.	13. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ПОН.	14. ДОСТОЈЕВСКИ - МОЈ ЖИВОТ дуодрама према мотивима мемоара „Сећања“ Ане Григорјевне Достојевски	од 20.30
УТО.	15. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ЧЕТ.	17. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СРЕ.	23. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
ЧЕТ.	24. УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
СУБ.	26. ЦЕНТРАЛА ЗА ХУМОР драма Ђорђа Косића	од 20.30
НЕД.	27. ДОСТОЈЕВСКИ - МОЈ ЖИВОТ дуодрама према мотивима мемоара „Сећања“ Ане Григорјевне Достојевски	од 20.30
УТО.	29. ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана, гостује НП Приштина	од 20.30
СРЕ.	30. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ / 50. представа драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30

ГОСТОВАЊА

02. 04. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА - Фестивал „Глумачке свечаности Миливоје Живановић“ - Пожаревац

05. 04. НАШ РАЗРЕД - Панчево

14. 04. КО ТО ТАМО ПЕВА - Фестивал „ХАПС“ Херцег Нови, Црна Гора

15. 04. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ - Фестивал „НАПС“

Херцег Нови, Црна Гора

29. 04. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА - Младеновац